

Natonek Imre És Felesége

Ez az esküvői fotónk. 1944. október 23-án megszöktem, és otthon voltam. Egyszer hallottam, hogy viszik a lányokat munkaszolgálatra. Gondoltam magamban, hogy elmegyek, és elköszönök ettől a kislánytól. Elmentem az István út 41-hez, és jött ki ez a kislány az anyjával, hogy megy bevonulni. A kislány valahogy szájon csókolt, és én visszacsókoltam. Ő volt Adi, Klein Adél. Ez nekem olyan jó emlékem maradt, hogy azt mondtam anyámnak: 'Látod, anyám! Ha ez a kislány visszajönne, ezt elvenném feleségül.' Visszajött, elvettem feleségül, és ötvenhét évig éltünk együtt boldogan. 1945-ben meleg nyár volt. Azt hiszem, július, amikor az István úton egész véletlenül találkoztam Adival, aki a nyakamba ugrott. Nem tudtam, hogy megjött. Összetalálkoztunk, még aznap följött a lakásomra, és a szövőszék mellett csókolóztunk. Előtte [1943-ban] a kórházban láttam, szilveszterkor táncoltam vele, aztán elbúcsúztam tőle. 1945 júniusában hazajött, és júliusban újra találkoztunk. És júliustól aztán egészen szeptember 30-ig együtt voltunk, ismerkedtünk. Tehát három-négy hónapig jártunk együtt. Jártunk!? Találkoztunk, én fölmentem hozzájuk, ő följött hozzám. Még akkor nem volt mozi meg ilyesmi. Még semmi sem volt, nemigen lehetett szórakozni.

Az elhatározásunk megszületett már július-augusztusban, és szeptember 30-án volt a házasságkötésünk. Polgári esküvő volt. Jól emlékszem, hogy a saját maga által varrt ruhában volt. Nagyon elegáns. Mert szabónő volt, ő azt is kitanulta. Csak a két tanú volt jelen. Bánát Zoli, volt munkaszolgálatos társam volt az egyik tanú, a másik meg Günzberger Gyuri, aki iskolatársam volt. Utána ebéd volt otthon, az István út 40-ben. Az édesanyám csirkepörköltet csinált nokedlival. A szüleim voltak ott, az ő az édesapja, az édesanyja, és hát ő, a fiatal, gyönyörű feleségem. 1995-ben az ötvenéves házassági évfordulómat egy esküvővel szenteltem meg, miután 1945-ben nem lehetett egyházi esküvőm. Ez a Dohány utcai templom kistemplomában volt. Fröhlich Róbert volt a rabbi. A tanúk pedig az egyik vejem, Robi és a német unokám, Andreas. Még akkor egészségesek voltunk. És boldogok. Mindig boldogok voltunk.